

[Agerschou]

ve lettelse for kommunerne. Hvis der ikke er tale om en arrogant bemærkning, er der tale om en ualmindelig uvidenhed om, hvad der foregår i praksis i kommunerne.

Selv om man havde det synspunkt, at statsrefusionerne skulle omlægges til bloktilskud, er der tale om et usammenhængende forslag, der ikke løser problemerne, men rimeligvis forøger dem, og så hjælper det ikke, at man i bemærkningerne til forslaget forsøger at formulere sig ud af den situation.

I øvrigt har SF det principielle synspunkt, at statsrefusionerne på det sociale område bør bevares og i nogle tilfælde forbedres. Vi er f.eks. enige med socialdemokratiet i, at der burde indføres en refusion for opsøgende og forebyggende arbejde. Der skal rimeligvis også ske andre omlægnings, og det ville vi i givet fald gerne medvirke til, men vi mener, at refusionerne skal bevares. Det hænger sammen med, at de kan bruges til at sikre en vis minimumsstandard, og det mener vi faktisk er betryggende.

Ligeegyldigt hvad regeringen foretager sig, har den gjort sig til vane at hævde, at forslag af denne slags vil betyde øget decentralisering og øget kommunalt selvstyre. Det, regeringen aldrig siger, er, at også kommunal selvforvaltning fungerer inden for nogle ganske bestemte rammer. I stedet lader man, som om der ingen rammer er, og det betyder uvægerlig, at det er de stærkes, de velbjærgedes rammer, der kommer til at bestemme store dele af, hvad der foregår.

I SF erkender vi, at der altid vil være rammer, også i en kommunal selvforvaltning, og vi mener, at disse rammer skal sættes, så de sikrer udsatte grupper en minimumsstandard, som man ikke kan gå under. Det ønsker regeringen ikke. Tværtimod ville den helst være kommet med et endnu mere omfattende forslag end det, der er til behandling i dag, og så vidt jeg husker, truer man i bemærkningerne med, at det kommer på et senere tidspunkt.

Til slut skal jeg sige, at SF altså er imod både det konkrete indhold i forslaget og den filosofi, der ligger bagved.

Aase Olesen (RV):

Jeg kan måske efter denne røst fra fortiden sige, at al erfaring med refusioner viser, at det ikke var og er en beskyttelse af svagt

funderede kommuner – tværtimod. Udviklingen op gennem 1960erne og 1970erne viste netop, at refusionssystemet kunne bruges af velhaverkommunerne til at indføre en standard, som i virkeligheden blev finansieret af resten af landet. Det er baggrunden for, at det radikale venstre altid har tilsluttet sig bestræbelser på at gå over til bloktilskudsordninger, og vi kan fuldt ud støtte også dette lovforslags intentioner om at indrette finansieringssystemet således, at det fremmer en samordning mellem de forskellige sociale instanser i kommunerne, fremmer forebyggelse og forbedrer ressourceanvendelsen.

Vi vil meget gerne understrege, at vi med dette forslag får lagt ansvar og beslutning sammen med selve finansieringen, og vi kan som bekendt arbejde for i de kommende år i højere grad at tilgodese denne hensigt, herunder være med til at gå over til en egentlig kommunal finansiering af en række ordninger.

Vi er enige i lovforslagets intentioner og også i de elementer, som det består af. Den socialdemokratiske ordfører karakteriserede det sådan, at forslagene var for få og for små. Jeg vil lidt mere venligt sige, at det måske er udtryk for ministerens fredsommelighed. Ingen er jo i tvivl om, at ministeren havde ønsket sig et mere omfattende forslag, men jeg kan forstå, at man ikke i regeringen har ønsket på nogen måde at komme i krig med kommunerne om nogen af disse ting, og derfor har man taget alt ud, som kunne give anledning til kritik.

Det skal ministeren ikke have utak for. Det er altid klogt at lytte til de kommunale organisationer, men jeg vil dog godt sige, at i sidste ende er det vores opgave herinde at stille minimumskrav, som vi vil have opfyldt på forskellige områder, og jeg vil godt sige, at vedrørende plejepatienter kunne det have været på sin plads, om ministeren havde holdt fast, sådan at man kunne undgå at have plejepatienter liggende på sygehusene. Jeg ved ikke, hvorfor ministeren har holdt sig så meget tilbage på dette punkt, men jeg går ud fra, at vi fortsat kan overveje det. Jeg kender godt de kommunale indvendinger, nemlig at det er meget få, der ligger tilbage, men vi ved dog alle, at der i hvert fald er ét amt, som har så mange plejepatienter liggende, at der er til et helt plejehjem.